

Det nya förbundet

Matt 26:17-30; 2 Mos 12:1-14; 1 Kor 11:20-25

I dessa dagar är det särskilt påtagligt, även för den som lever i den "rika" delen av världen, att livet rymmer både glädje och sorg, ljus och mörker, godhet och ondska, ja, liv och död. Det finns kontraster i livet och det finns kontraster den här kvällen. Den här kvällen rymmer en glädjefylld måltid tillsammans med vänner. Den rymmer också bedrävelse, förräderi och svek. Den här kvällen rymmer tacksägelse och lovsång, den rymmer också bittra örter och smaker. Denna kväll möter vi Honom som säger om sig själv att Han är livet (Joh 14:6), men som sedan går bort för att dö. Den Skärtorsdagsmessa vi vanligtvis har möjlighet att fira tillsammans brukar därför sluta i mörker.

Men den här påsken är mörkret närvarande redan innan gudstjänsten inleds. Ett virus håller människor ifrån varandra. Ett virus hindrar gudstjänsten. Men det är inte riktigt sant för ett virus kan aldrig hindra vår gudstjänst! Gudstjänsten är fri att utföras alltid och överallt, i virustid och i friskhetstid. Gudstjänstens nyckelord är nämligen *överlåtelse* där vi ger Gud tillträde till våra liv och ger Honom vår tillbedjan hur livet än ser ut. Som Paulus sammanfattar det i sitt brev till församlingen i Rom: *Därför uppmanar jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud – er andliga gudstjänst. Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvoandlas genom förnyelsen av ert sinne så att ni kan pröva vad som är Guds vilja: det som är gott och fullkomligt och behagar honom* (Rom 12:1-2 FB2015).

Vi ger utrymme för den goda förvandlingen genom att inte låta mörkret ta över. Istället för att förfasas över mörkret får vi söka alternativa sätt att fira högtid. Vi kan t.ex. återupptäcka frikyrkans läsararv och ge mer utrymme åt Ordet i våra liv.

När vi ger utrymme åt Ordet ikväll möter vi en uppmaning till ett folk att fira högtid, oavsett hur livet ser ut. Det osyrade brödets högtid firades till minne av befrielsen från år av slaveri i Egypten. Gud hade utvalt ett folk genom vilket hela världen skulle välsignas. Under år av slaveri i Egypten växte detta folk numerärt och när tiden var inne agerade Gud och förde sitt folk ut ur Egypten. Befrielsen föregicks av en hastig måltid bestående av stekt lamm, bittra örter och osyrat bröd. Guds dom skulle falla över Egyptens avgudadyrkan, men blodet från det slaktade lammet skulle skydda Guds folk från denna dom. Lammets blod symboliserade ett ersättningsoffer, ett liv gavs för att ge liv och Guds folk lämnade ett gråtande Egypten bakom sig.

I öknen upprättades så ett förbund mellan Gud och Hans utvalda folk. Gud gav folket undervisning om hur Han ville att de skulle leva och hur denna livshållning skulle vara ett vittnesbörd för andra folk. Regler för mat, högtider och gudstjänstfirande skulle skapa identitet och riktning i livet. Folkets svar på Guds undervisning och uppmaning sammanfattas i orden: *Allt vad Herren har sagt vill vi göra* (2 Mos 24:3). Men det visade sig snart att folket sa en sak och gjorde något annat. Folket höll inte sin del av avtalet. Syndens surdeg är ständigt närvarande i mänsklighetens historia, så även hos ett utvalt folk, och

därför minns vi ikväll inte bara Guds dom över Egyptens avgudadyrkan utan Guds dom över synden var den än visar sig.

Vi påminns om att det faller en dom över det som står Gud emot, en dom över ondskan. Den Gud som älskar kan omöjligt förhålla sig likgiltig till människans bortvändhet. Han kan inte blunda när hon hänger sig åt avgudadyrkan och hjärtlöshet. Men Hans svar bottnar inte i ett okontrollerat raseri. Svaret bottnar i kärleken.

När vi ikväll läser om eukaristins/nattvardens födelse, så påminns vi om Guds svar på Guds vrede: *Den natten då herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och sade: "Detta är min kropp som offras för er. Gör detta till minne av mig." Likaså tog han bägaren efter måltiden och sade: "Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod. Var gång ni dricker av den, gör det till minne av mig"* (1 Kor 11:23b-25).

Det nya förbundet har sin grund i att Guds dom drabbar Gud själv när Jesus bär gudlösheten och orätten i sin egen kropp. Han blir gjord till synd för människans skull. Han ger sig själv för människans skull. Han går mot mörker och död för människans skull. Trons människor påminns om detta denna kväll, ja, trons människor firar detta denna kväll, hur makabert det än kan låta. Den världsvida kyrkan firar Kalkens födelsedag och ett nytt förbund, ett evigt sådant.

Det är ett förbund som rymmer många hemligheter, men som bärs av en evig kärlek som inte är fördold. En kärlek med smak av bröd och vin, som kan sammanfattas i de ord som i judisk tradition uppfattas som Gamla

Testamentets kanske mest grundläggande undervisning för förståelsen av Guds väsen: *Herren, Herren är en barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och rik på kärlek och trofasthet* (2 Mos 34:6). Så vittnar ett folk som erfarit Guds dom och upptäckt att det är en dom till befrielse.

Herren, Herren går bort ikväll, mot dom, mot mörker och mot död. Men Han går också mot liv. Han går för att besegra mörker och död. Han går för att du och jag ska få erfara verkligt ljus, ja, verkligt liv. Han går genom död till liv för världens skull. Förväntas det något av oss? Ja, det förväntas ett ja. Ett ja till Honom som vill gemenskap med oss. Ett helhjärtat ja i överlåtelse till Honom som vill att vi ska få erfara livet med Honom, genom Honom, i Honom. Kvällen må sluta i mörker, ja, världen befinner sig i ett mörker, men bortom mörkret väntar ljus och liv i Honom. Vi får gå Honom till mötes. Vi får hålla i och hålla ut. Genom mörker till ljus. Genom död till liv. Evigt liv. Amen.